

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת שלח
שנת תשפ"ה

גליון
ק"ב

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

א פסק און א קאמפלמענט

אנדערן, און פארן קינד זאל מען זאגן: "דיין טאטע איז אזא וואוילער מענטש, דו האסט אזא חשוב'ע משפחה, אזא וואוילע משפחה".

ווען מען טרעפט א אינגל אינדרויסן, זאג אים: "אה, וואס מאכסטו?" און געב אים א גלעט: "אה, אזא וואויל קינד". מיט איין גוט ווארט, מיט איין גלעט, צינדסטו אן א גאנצע דור.

מען קען יעדן מאכן פאר א גוי

עס איז נישט קיין קונץ צו זוכן ביי א קינד חסרונות און אים מאכן פאר א שגץ, דאס קען יעדער טון.

מען קען יעדן מאכן פאר א גוי, מען קען יעדן מאכן פאר א שגץ, און מען קען אויף יעדן זאגן אז ער האלט נישט דערביי, אדער קען מען יעדן מאכן לעבעדיג, אזוי ווי עס שטייט די וואך (פרשת שמות) אין די סדרה (שמות א, יז): "וַתַּחַיֵּן אֶת הַיִּלָּדִים".

מיר האבן די וואך אין די סדרה אז פרעה האט געהייסן אריינזאגן די קינדער אין וואסער און אזוי זיי אומברענגען; מען דארף נישט אריינזאגן א קינד אין וואסער אים צו הרגענען, מען קען לאזן א קינד לעבן 'טויטערהייט', אויב מען זאגט פאר א קינד: "דו ביסט גארנישט", "פון דיר וועט שוין גארנישט אויסוואקסן", אדער אז מען פארשעמט אים, מען טראגט אים ארום אין אלע כיתות צו פארשעמען.

ענדערש נעם דעם קינד, טראג אים ארום אין אלע כיתות און זאג פאר אלע קינדער: "דער קינד איז אזא בעל דרך ארץ, ער איז אזוי אויסגעצייכנט, עס איז דא אזעלכע שיינע מעשיות אויף אים, ער העלפט, ער איז מכבד טאטע מאמע, ער פירט זיך מיט יראת שמים", הייב אויף די קינדער!

צדיקים געבן אכטונג אויף א אידישע נשמה

א איד האט מיר דערציילט א מעשה, ער

דעם קינד, ער קען אים נישט ליידן, און מען לייגט עס נאך אריין אין 'לשם שמים' אז מען וויל אים דא מחנך זיין...

דער אייבערשטער ווייסט וואס דו טראכסט אין הארץ, די הייליגע חכמים זאגן (תורת כהנים, פרשת בהר, ד, א): 'יעדע זאך וואס מען טראכט אין הארץ און קיינער קען נישט וויסן וואס דו טראכסט, זאגט דער פסוק (ויקרא כה, יז): "וַיִּרְאֵת מַאֲלָקֶיהָ אֵלֵי ה'", האב מורא פונעם אייבערשטן ווייל דער אייבערשטער זעט דיין הארץ.

באזייטיג נישט דעם קינד

אפילו א קינד וואס לערנט נישט, קומט אים אויך נאכנישט מען זאל אים באזייטיגן און קנס'ענען.

איך געדענק מיינע קינדערישע יארן, איך בין נישט געווען אינטערעסירט צו לערנען און שטיין נעבן מיין מלמד ביי הפסקה און ביי לאנטש, איך בין געווען פון די קינדער וואס ווען די גלאק האט געקלינגען בין איך אין א סעקונדע שוין געווען אינדרויסן, און עס זענען געווען די פאר 'שעפעלעך' וואס זענען געבליבן שטיין נעבן דעם מלמד, וואלסטו מיר ארויסגעווארפן פון פתה? פארנוואס? איך וויל אויך זיין א איד, איך וויל אויך זיין גוט, נאר איך האב ליב זיך צו שפילן.

מיט איין גלעט צינדסטו אן א גאנצע דור

לאמיר אויפהייבן א קינד, מאכן אן עסק פון א קינד, געבן גוטע ווערטער פאר א קינד. דער טאטע האט דאך זיינע קאמפלעקסן, ער איז דאך ברוגז אויפן קינד און אויפן מלמד, און דער קינד האט דאך זיינע קאמפלעקסן אויף זיין טאטע, לאמיר זיין אהרן הכהן; ווען מען טרעפט דעם טאטן זאל מען זאגן: "דיין קינד איז ממש א מחיה", אזוי אויך ווען מען טרעפט א זיידע אדער א פעטער, זאל מען אלץ געבן גוטע ווערטער איינער פארן

מיטן אייבערשטנס הילף ברענגען מיר אייך דעם צווייטן חלק פונעם שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פאר מחנכים, פרשת שמות שנת תשפ"ד לפ"ת קטן.

וואס געדענקט א מענטש?

צוויי זאכן געדענקט א מענטש אויף זיין גאנץ לעבן; א פסק און א גוט ווארט.

עס גייט אריבער צען יאר, צוואנציג יאר, דרייסיג יאר, מען פארגעסט אלעס, אויסער די צוויי זאכן, אלעס וואס ליגט אונטער דאס ווארט 'קריטיק'; דאס מיינט, א פסק, א פארשעמאכט און א פחד. און א קאמפלעמענט; א וואוו, א כבוד און א גלעט. אזוי זע איך ביי מיר, וואס געדענק איך פון מיר אלס קינד? נאר דאס וואס מען האט מיר אויסגערוקט און וואס מען האט מיר פארשעמט.

מען דארף זען אז ווען די קינדער וועלן עלטער ווערן, אפער וועט נאך איינער ווערן א רב, א זיין און א ראש הקהל, זאלן זיי געדענקען אז דו האסט אים געגעבן א גוט ווארט, און דו האסט אכטונג געגעבן ער זאל נישט פארשעמט ווערן.

נישט האבן קיין זייטיגע נגיעות

א מלמד דארף האלטן חשבון אז יעדעס קינד זאל באקומען אייניג, מען קען נישט מאכן קיין חילוק צווישן די קינדער. עס איז נישטא אזא זאך אז נאר געוויסע קינדער באקומען א תעודה און א מתנה, און נאר די געוויסע קינדער זענען מ'חכים; יעדער דארף זיין א מ'חכם און א גוט קינד אין זיינע אויגן.

אז עס איז דא א קינד אין פתה וואס דו קענסט נישט ליידן, איז חס וחלילה צו מאכן דעם קינד אנדערש. אמאל שטראפט מען א קינד ווייל דער מלמד האט זייטיגע נגיעות צו

אויסהערן ביידע צדדים

א העלד, מיטן לערנען מיט די קינדער די הייליגע תורה, אויף ענק שטייט די וועלט.

הימלישע כחות צו לערנען מיט קינדער

געלויבט דער הייליגער באשעפער אז מיר קומען זיך נאכאמאל צוזאם, צו מחזק זיין די מלמדים און מחנכים.

אזוי ווי מען געבט ענק צו הערן דעם שיעור ביי הפסקה, וועט מען נישט מאכן קיין לאנגע שיעור. און איך האף צום אייבערשטן אז נאך אביסל וועט מען געבן צו הערן די שיעורים אין אלע תלמוד תורה'ס אין די גאנצע וועלט, אלע וועלן זיך מחיה זיין מיטן הייליגן רבי'ן. עס וועט קומען א צייט וואס די וועלט וועט מוזן מודה זיין אז מען דארף האבן דעם רבי'נס חיזוק, עס וועט גארנישט העלפן און גארנישט ניצן, אלע וועלן דארפן די חיזוק פון רבי'ן.

עס איז זייער וויכטיג אז מלמדים זאלן הערן חיזוק ווי אזוי אנצוגיין מיט די קינדער, ווייל קינדער זענען נישט קיין באקסעס וואס מען לערנט זיך איין מאל אויס ווי אזוי מען פירט דעם געשעפט, דעם אפיס און ווערהאז (מאגאזין), און נאכדעם גייט שוין אלעס אויפן זעלבן שטייגער; צו לערנען מיט קינדער איז ארבעט - יעדן טאג פון פריש. מען דארף האבן הימלישע כחות צו לערנען מיט קינדער; די הייליגע חכמים זאגן (בבא בתרא ח:) אויפן פסוק (דניאל יב, א): "ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד". "אלו מלמדי תינוקות!" - א מלמד דארף האבן הימלישע כחות; דערפאר איז זייער וויכטיג פאר מלמדים צו הערן פסדור חיזוק.

א ברודער מיט א ברודער וועגן א שטעקן...

הערט א מעשה וואס איך האב היינט געהערט. דער מנהל פון ארץ ישראל רופט מיר אן, ער זאגט מיר אז ער האט היינט ממש געהאט א נס, א דאנק דעם וואס ער הערט אזויפיל דרשות און ער ליינט אזוי סאך בריוון פון מוהרא"ש אז מען דארף צוגיין געלאסן צו א קינד.

וואס איז געווען די מעשה? דער מנהל פון ארץ ישראל איז געזיצן אין זיין אפיס אין ירושלים, ער קוקט אריין אין די כיתות פון טבריה דורך די קעמערעס, און ער זעט ביי הפסקה ווי א קינד שטעלט זיך ארויף אויף א בענקל, ער לייגט ארויף א בענעם אויפן טיר, אז ווען די טיר וועט זיך עפענען זאל די בענעם אראפפאלן אויף יענעם קאפ, אזוי וועט ווערן 'שמחה' ווען דער מלמד וועט אריינקומען...

דער מנהל זיצט זיך ביי זיך אין אפיס און דאס בלוט הייבט אים אן צו שפריצן אין קאפ, ער טראכט 'ווי אזוי קען איך אנקומען צום

קומסטו נישט? דו האסט דאך א ראש ישיבה וואס איז דיר גרייט צו העלפן', ענטפערט מיר דער אינגערמאן: "איך קען נישט קומען צום ראש ישיבה, מיינע קאמפלעקסן, או ס'די און חכמות לאזן מיר נישט קומען..."

זיין צען מינוט פריער אין כחה

עס קען זיין אז דער מנהל וועט ענטפערן פארן מלמד: "יא דו דארפסט זיך פארבעסערן, דו דארפסט קומען מער ציטליך". ניין אזייגער איז נישט קיין צייט צו קומען, נישט אזא זאך, אויב איז 'ניין אזייגער' די צייט וואס מען דארף זיין אין כחה, דארפסטו שוין זיין דארט 'צען צו ניין'. חוץ אויב דו ביסט א מלאך, דו קענסט אנקומען און שוין אנהייבן די ארבעט...

מען דארף אנקומען צען מינוט פריער, מסדר זיין דעם טיש, אויפהענגען דעם מאנטל, זיך מאכן א טרינק, און אפשווארטן די קינדער. די קינדער וועלן א גאנץ לעבן געדענקען מיין מלמד האט מיר אפגעווארט.

צוויי זאכן געדענקט מען א גאנץ לעבן

איך זאג ענק נאכאמאל איבער, צוויי זאכן געדענקט מען א גאנץ לעבן, א פסק און א קאמפלימענט.

אדער וועט דאס קינד געדענקען זיין גאנץ לעבן: 'מיין מלמד האט מיר געזאגט "דו האלסט נישט ביי גארנישט"', אדער וועט ער געדענקען דעם גוט ווארט וואס דו האסט אים געגעבן.

איך געדענק נאך ווי א מגיד שיעור האט מיר געזאגט: "דו האלסט נישט ביי גארנישט; אזוי נישט צו האלטן ביים לערנען? עס מוז זיין אז עפעס גרויסע זאכן וועט אויסוואקסן פון דיר", דאס געדענק איך פונעם גאנצן יאר! ווידער פון אן אנדערער מגיד שיעור געדענק איך זיין גוט ווארט, ער האט מיר געזאגט: "ביסט א גוטער, ביסט א קלוגער, פארשטייט גוט לערנען".

דער אייבערשטער זאל העלפן, עטץ זאלסט האבן הצלחה און ס'יגטא דשמאי, אמן.

...

אויסהערן ביידע צדדים -

מיטן אייבערשטנס הילף ברענגען מיר אייך דעם ערשטן חלק פון א שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פאר מחנכים, פרשת נארא שנת תשפ"ד לפרט קטן.

פארן שיעור האט דער ראש ישיבה שליט"א געזינגען דעם ניגון: "אשריכם טייערע מלמדים, וואויל איז ענקער חלק, ענק האבן די זכיה צו לערנען מיט קינדער, אזוי טייער אזוי הייליג. ומצדיקי הרבים פכוכבים, אין הימל איז א מלמד

האט מיר געזאגט אז די מעשה איז געווען מיט זיין 'חבר', אבער איך ווייס אז די מעשה איז געווען ביי אים. דערציילט מיר דער איד: ווען דער סאטמער רבי זכרונו לברכה איז געווען נאך זיין הארץ אטאקע זיך אפרוען אין שערן ספרינגס, האט מען דערציילט פארן רבי'ן אז צוויי בחורים זענען אנגעקומען שבת מיט א קאר, זיי האבן מחלל שבת געווען, רחמנא ליצלן, דער רבי איז געווארן בלאס, און דער רבי האט געהייסן מען זאל זיי רופן. די בחורים זענען געקומען צום רבי'ן, דער רבי האט זיי געפרעגט: "עטץ האסטו שוין עפעס געגעסן?" און דער רבי האט זיי געזאגט: "פון היינט און ווייטער וויל איך עטץ זאלסט עדע וואך עסן ביי מיר טועמיה ערב שבת".

דער רבי האט פארשטאנען אז די בחורים זענען נישט קיין 'להכעיס' מענטשן, האט ער עס געמאכט מיט חכמה, ער האט זיי געזאגט זיי זאלן עסן ביי אים טועמיה, אזוי וועלן זיי שוין זיין פרייטאג ביים רבי'ן, זיי וועלן מער נישט קומען חס ושלום אין שבת. אויך האט זיי דער רבי מקרב געווען און זיי געניצט זיי זאלן אים דרייוון, און די צוויי בחורים האבן אויפגעשטעלט שיינע ריזיגע משפחות אין אמעריקע. דער רבי וואלט זיי געקענט אנשרייען: "מחלל שבת!" און זיי פארטרייבן, נאר מען זעט דא ווי צדיקים געבן אכטונג אויף א אידישע נשמה.

זיך נישט ארומדרייען מיט קאמפלעקס

איך פערט פון די מנהלים וואס שטייען אויף די מלמדים, זיי זאלן מחזק זיין די מלמדים, א מלמד דארף אסאך חיזוק.

אז דער מנהל פארקעסט צו געבן א גוט ווארט, זאל דער מלמד אליינס קומען קלאפן אין אפיס פרגען דעם מנהל: "איך האב קאמפלעקס; איך וויל פרעגן, מען איז צופרידן פון מיר אדער דארף איך עפעס פאררעכטן?"

דער רבי האט אמאל געזאגט פאר איינעם (עין פעולת הצדיק סימן תרע, הערה ו): "דיין טאטנס חכמות פירן דיר אין שאל תחתיות", ווייל אז מען דריידט זיך ארום מיט קאמפלעקסן און אז ס'די - איז זייער נישט גוט.

לעצטנס האט זיך געמאכט אז איך האב דורכגעוואקסן א אינגערמאן, געב איך אים א פרעג מיט א שמיכל: "איך האב שוין נישט גערעדט מיט דיר צוויי דריי חדשים, אלעס איז פיינ?" זאגט מיר דער אינגערמאן: "ניין! דער ראש ישיבה ווייסט וואס עס גייט אויף מיר דורך? איך האב זאכן פון דא ביזן הימל וואס שטערן מיר, איך האב נישט אינדערהיים קיין לחם לאכול, איך האב נישט קיין שלום בית וכו' וכו'", פרעג איך דעם אינגערמאן: "פארוואס

אויסהערן ביידע צדדים

זיין דעם קינד! אבער נאכדעם געבט ער א טראכט: 'איין מינוט, וואס דארף איך יעצט קער נעמען אינמיטן פתה, איך קען דאך ווארטן אויף הפסקה, זאגט ער פארן קינד: "זעץ זיך אראפ", ער קוקט נאכאמאל אויפן צעטל און אויפן קינד, און באשליסט אז ער וועט טאקע אויסווארטן אויף הפסקה.

ביי הפסקה ווען אלע קינדער גייען ארויס, נעמט דער מלמד נאכאמאל דעם צעטל אין האנט, ער רופט דעם קינד און ער קוקט אויפן צעטל, ער טראכט אז יעצט גייט ער שוין געבן דעם שטראף, רופט זיך דער קינד אן: "רבי, דו ביסט נייגער, ווער עס האט געשריבן דעם צעטל? דאס האט מיין טאטע געשריבן, מיין טאטע איז בלינד".

דערציילט דער מלמד ווייטער: איך האב אויסגעשאסן אין א געוויינ, פֿרעגט מיר דער קינד: "רבי, פֿארנוואס וויינסטו?" האב איך אים געזאגט: "פֿארנוואס איך וויין? איך וויין ווייל דער בית המקדש איז חרוב געווארן!"

איך האב זייער הנאה געהאט פון זיין ענטפער, אין א געוויסע בחינה האב איך הנאה געהאט פון דעם ענטפער מער ווי פון די גאנצע מעשה, ווייל דאס איז א קלוגער מלמד, קודם זאלסטו וויסן איך וויין נישט וועגן דיר, איך מאך דיר נישט יעצט פאר א רחמנות'דיגער אינגל...

דער מלמד דערציילט, איך האב געטראכט צו מיר: רבונן של עולם, איך וואלט דאך געקענט הרגענען דעם קינד; שפח אייבערשטער אז איך האב געהאט סבלנות אויסצואווארטן ביז הפסקה, און פֿרעגן דעם קינד פֿנים אל פֿנים וואס איז פֿשט פון דעם צעטל. דער קינד זאגט מיר: "מיין בלינדער טאטע האט עס געשריבן..." - יעצט בין איך געוואויר געווארן אז עס איז נישט אזוי פשוט די מעשה דארט, עס איז דא אינדערהיים א בלינדער טאטע, וועגן דעם קומט דער קינד שפֿעט.

מען מוז אויסהערן ביידע צדדים

איך קען ענק דערציילן נאך אסאך מעשיות, איך וויל אבער נישט צונעמען ענקער הפסקה, איך וויל עטץ זאלטס אריינגיין אין פתה נאך הפסקה מיט געשמאק, איך וויל ענק אבער פֿעטן: יעדע מעשה וואס פאסירט, אפילו מען ווייסט קלאר אז דער קינד איז שולדיג, מען זעט אפילו ווי עס רינט בלוט, און יענער קינד איז 'דער שלעכטער' אינגל וואס צעבלוטטיגט יעדן איינעם, מוז מען אבער אויסהערן ביידע צדדים.

המשפחה פונעם שיעור אי"ה קומענדיגע וואך

זיכער שולדיג.

"רבי, פֿארנוואס וויינסטו?"

דעם פֿארגאנגענעם מוצאי שבת זענען זיך צוזאמגעקומען אלע ווייטצענע אייניקלעך, לכבוד דעם פופציגסטן יארצייט פונעם ווייטצענער רב זכרוננו לברכה (מיין שווער'ס זיידע). [דער ווייטצענער רב האט גארנישט געהאט פארלוירן אין שיקאגו, ער האט אויך געוואלט זיין א שיינער איד אזוי ווי אלע שיינע אידן אין וויליאמסבורג, אבער דער סאטמער רבי זכרוננו יגן עלינו האט אים געזאגט: "קום נישט אהער, בלייב אין שיקאגו, בוי דארט אויף אידישקייט, מקנאות און חלב ישראל", איז ער דארט געבליבן וואוינען מיט מסירת נפש, און זיך געשלאגן צו בויען מקנאות און מאכן חלב ישראל].

לכבוד דעם פֿנוס האט מען אראפגערופן א איד פון שיקאגו, איינע פון ווייטצענער רב'ס גוטע פריינד, און ער האט אויפגעטראטן מיט א דרשה.

דער איד איז געווען א בחור ווען ווייטצענער רב האט געלעבט, און יעצט איז ער שוין יארן א מלמד. איך האב זייער הנאה געהאט פון זיין דרשה, ווייל אינמיטן זיין דרשה האט ער גערעדט ווי שטארק א מלמד דארף אכטונג געבן אויף אידישע קינדער צו זיין געלאסן און נישט גלייך נעמען שריט פאר מען ווייסט די גאנצע מעשה, און ער האט דערפֿיי דערציילט א מעשה פון זיין מלומדות וואס האט מיר ממש געמאכט וויינען.

דערציילט ער אזוי: איין יאר האט ער געהאט א תלמיד וואס איז יעדן טאג געקומען שפֿעט, מען קען דאך נישט סתם אזוי קומען שפֿעט, איז ער יעדן טאג געקומען מיט א צעטל און אראפגעלייגט אויפן טיש, דער מלמד איז שוין געווען צוגעוואוינט צו די מאמע'ס שריפט און צו דער נוסח וואס די מאמע שרייבט, אז ער האט נישט געקענט קומען צייטליך ווייל עס איז געווען די און די אונס; יעדן טאג מיט א צווייטע סיבה.

איין טאג קומט דער אינגל אריין אין פתה מיט א צעטל, מיט אן אנדערע שריפט און אן אנדערע נוסח, עס איז דארט געשטאנען מיט שוואכע אותיות: "ביטע פֿארגעבן דעם קינד פֿארן קומען שפֿעט, וואתכם הסליחה".

דער צעטל האט נישט געשמעקט פֿארן מלמד, ער האט געהאט א חשד אז דער קינד האט אליינס געשריבן דעם צעטל. דער מלמד קוקט אויפן קינד און אויפן צעטל און צוריק אויפן קינד... ער הייבט שוין אן צו ווערן גערעגט און ער טראכט: 'מען דארף מחנה

קינד, אים הייסן אראפנעמען דעם געזעם? (דער מנהל פון שטעטל וואלט גלייך געקענט אריינגיין אין פתה געבן א פאטש, אבער דער מנהל פון ארץ ישראל וואוינט אין ירושלים און ער קוקט אין די קעמערעס צו אנדערע שטעט, ביז ער וועט אנקומען קיין טבריה וועט נעמען א צוויי שעה).

דער מנהל קוקט ווייטער און ער זעט ווי עס האט זיך שוין געענדיגט הפסקה, אלע קינדער זענען זיך אראפ, דער מלמד עפֿנט דעם טיר, און נישט מער און נישט ווייניגער - דער מלמד כאפט א זעץ אין קאפ פונעם שטעקן פון דעם געזעם.

דער מנהל האט דאס נישט געקענט אויסהאלטן, ער הייבט אויף דעם טעלעפֿאון און ער זאגט פֿארן מלמד: "צינד אן דיין טעלעפֿאון אויף ספיקער", און דער מנהל פֿרעגט הויך: "ווער עס האט געלייגט דעם שטעקן העכער דעם טיר, זאל זיך יעצט מודה זיין!" קיינער רופט זיך נישט אן, דער מנהל פֿרעגט נאכאמאל: "ווער עס האט געלייגט דעם שטעקן העכערן טיר זאל זיך יעצט מודה זיין, ער זאל זיך אויפשטעלן און ווארטן אינדרויסן פון פתה". דאס איז טאקע א גוטע זאך, אז מען זאל ארויסשיקן דעם קינד פון פתה, רעדן פֿרוואט מיטן קינד.

דער אינגל שטעלט זיך אויף און גייט ארויס פון פתה, דער מנהל זאגט פֿארן מלמד: "איך וויל רעדן מיטן קינד אויפן טעלעפֿאון", דער מלמד געבט דעם טעלעפֿאון פֿארן קינד און דער מנהל פֿרעגט אים: "וואס איז געווען די מעשה מיטן שטעקן העכערן טיר?" זאגט דער קינד: "אפֿאר מינוט צוריק האט מיין ברודער געלייגט דעם געזעם העכער דעם טיר פֿאר מיר, ווען איך האב געעפֿנט דעם טיר איז עס אראפגעפאלן אויף מיר, האב איך געטראכט אז איך וועל עס אויך לייגן פֿאר אים, באלד קומט מיין ברודער אריין, זאל עס פאלן אויף אים".

דער מנהל זאגט מיר: עס קומט אויס אז דער קינד האט בכלל נישט אינזין געהאט דעם מלמד, ער האט בכלל נישט אינזין געהאט צו צעווארפן די מערכת החינוך פון אונזער תלמוד תורה... עס איז א מעשה פון א ברודער מיט א ברודער וועגן א שטעקן... ווען איך וואלט גלייך גענומען שריט צו באשטראפן דעם קינד, וואלט איך געזאגט פֿארן קינד: "טו אן דיין מאנטל און גיי אהיים!" - בשעת דער קינד איז באמת נישט שולדיג.

מען זעט פון דעם מעשה ווי וויכטיג עס איז אז פאר דער מלמד אדער מנהל וויל טון א שריט, זאל ער פֿרעגן דעם קינד זיין צד פון די מעשה, אפילו ער מיינט אז דאס קינד איז

וואס טו איך מיט מיינע קינדער וואס האלטן נישט ביים איינווייזן ביים שבת טיש?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א.

איך האב אנגעהויבן הערן אייערע שיעורים דעם פארגאנגענעם זומער און דאס האט מיר זייער שטארק געטוישט צום גוטן אין אלע הינזיכטן, ווי אויך האב איך אנגעהויבן לערנען תורה יעדן טאג, איך בין מעביר סדרה און איך זאג יעדן טאג דריי פרקים משניות; איך שפיר זיך ממש ווי א נייער מענטש.

איך האב געוואלט פרעגן איבער דעם וואס דער ראש ישיבה שליט"א זאגט אלץ אז מען זאל דערציילן מעשיות פאר די קינדער ביים שבת טיש, איך פרוביר די לעצטע פאר וואכן צו דערציילן מעשיות ביים טיש, אבער מיינע קינדער הערן מיר בכלל נישט אויס, זיי קריגן זיך ארום דורכאויס די גאנצע סעודה, איז דא עפעס אן עצה אויף דעם?

י"ש ב"ח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת חיי שרה, כ"א מרחשון, שנת תשע"ט לפרט קטן

לכבוד ... גר ויאר

איך האב ערהאלטן זיין בריוו.

מיין נישט אז נאר דינע קינדער זענען ווילד און שפרינגעדיג וכו', דאס איז די געזונטע נאטור פון קינדער; געזונטע קינדער שפרינגען און קריגן זיך ביים שבת טיש און די ארבעט פון די עלטערן איז צו פרויבירן מיט אלע חכמות צו מאכן אז די סעודה זאל זיין אינטערעסאנט.

ווען מען האט עלטערע און יונגערע קינדער אינדערהיים דארף מען מאכן די סעודה אינטערעסאנט פאר ביידע. מען

אסאך בעסן דעם אייבערשטן מען זאל זיך נישט קריגן און מען זאל זיך נישט בייזערן אויף יעדע קלייניקייט וואס פאסירט, אזוי ארום וועט מען ניצול ווערן פונעם שטן און זוכה זיין צו א פרייליכע שבת.

דער עיקר זאלסטו זען עס זאל הערשן א פרייליכע אטמאספער ביי דיר אין שטוב; אז דו וועסט זיין פרייליך וועלן אלע פראבלעמען אנוועק פאלן. קינדער ווארטן א גאנצע וואך פאר'ן הייליגן שבת - א צייט וואס מען פארברענגט מיט זיי מיט שמחה און מנוחה.

געדענק אז אלעס ווענדט זיך אינעם ראש המשפחה; אז דער טאטע איז פרייליך איז אלעס גוט, און אז דער טאטע איז גערוועז - דעמאלט איז זייער ביטער. דער טאטע דארף נישט מאכן אן עסק פון יעדע קלייניקייט, נישט יעדע וואך דארף מען זען און נישט יעדע וואך דארף מען הערן; אז דו וועסט זיין פרייליך וועלן אלע קינדער האבן חשק צו זיין נעבן דיר און זיך פרייען מיט דיר ביי די סעודה.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסטו האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(עצתו אמונה חלק ו', מכתב תסא)

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 1-2-4-2

- שמעו ותחי נפשכם -

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיוזוק (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפּיס; און נאך

845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל / 0797040069 / ענגלאנד / 03303502363 / קאנאדא / 438-320-9090

חיוזוק יומי אימעיל / chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיוזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך

212-444-9191 / 845-351-0910

ארץ ישראל / 0797040066 / ענגלאנד / 03303502361 / קאנאדא / 4383008080

בעלגיע / 3235003461 / ארגענטינע / 11552354370